

Phần 27

Chương 105 Đã Được Định Trước

Lúc nửa đêm, Khúc Khinh Cư đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, chân bị chuột rút khiến nàng đau đớn khó chịu, dường như từng sợi gân không ngừng co rút ở bắp chân và bàn chân nàng.

“Khinh Cư, sao vậy?” Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Hạ Hành chợt tỉnh lại, nhận thấy trán người bên cạnh rịn đầy mồ hôi lạnh, mượn ánh nến trong góc tường, thấy sắc môi của nàng cũng tái nhợt, lập tức ngồi dậy, vội vàng gọi người vào.

Sau một hồi ồn ào náo động, chân của Khúc Khinh Cư được các ma ma xoa bóp nên không còn bị chuột rút nữa. Một mối xoa xoa trán, bây giờ nàng cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được.

“Xin Hoàng thượng đừng quá lo lắng, những nữ nhân khi mang thai, có lúc sẽ xuất hiện triệu chứng tay chân bị rút gân như thế này, thường ngày chú ý bồi bổ thân thể, qua một đoạn thời gian là ổn thôi.” Ma ma thấy sắc mặt Hoàng thượng vẫn không tốt lắm, liền thận trọng lựa lời, nói: “Nếu lại bị như thế, nên bảo người ấn huyết xoa bóp cho nương nương, có thể sẽ nhanh khỏi.”

Về mặt Hạ Hành hơi hòa hoãn, thấy dáng vẻ không có tinh thần của Khúc Khinh Cư, liền nói: “Chuyện này trăm sẽ phái y nữ ở Thái y viện làm, các người đều lui ra cả đi.” Mặc dù hẳn không hiểu y thuật, nhưng cũng biết trên cơ thể người có rất nhiều huyết vị, nếu lỡ tay ấn sai chỗ nào đó, sẽ rất có hại với nữ nhân có thai và thai nhi.

Ma ma và đám người Mộc Cận thận trọng lui ra, đợi sau khi ra khỏi cửa, bọn họ mới thở phào một hơi, sắc mặt của Hoàng thượng mới vừa rồi thực sự quá đáng sợ, làm cho bọn họ sợ đến không dám thở mạnh.

“Ngủ không được à?” Hạ Hành nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Khúc Khinh Cư, một lúc lâu sau vẫn thấy nàng còn thức, liền hỏi: “Còn khó chịu lắm sao?”

Khúc Khinh Cư lắc lắc đầu, đổi một tư thế khác: “Không ngủ được.”

“Sao vậy?” Hạ Hành kéo chăn lên, đắp kín cho hai người. “Vừa hay ngày mai ta không cần vào triều, bây giờ cùng thức hàn huyên với nàng vậy.” Ngày mai sẽ bắt đầu phong bút đóng triều, trên thực tế Hạ Hành còn một số chuyện cần phải làm, nhưng vì để an ủi người bên cạnh, đương nhiên hẳn sẽ không nói những thứ này.

Khúc Khinh Cư không có hứng tán gẫu lắm, nhưng thấy bộ dáng hào hứng bừng bừng của đối phương, không thể làm gì khác hơn, nói: “Tán gẫu cái gì?”

“Tùy tiện nói gì cũng được.” Hạ Hành cố gắng nhin cơn buồn ngủ xuống, cố không há miệng ngáp. “Ví dụ như những chuyện lúc nhỏ của nàng, hoặc là những món đồ mà nàng thích.”

Khúc Khinh Cư sừng sốt hồi lâu, thở dài nói: “Có rất nhiều chuyện không còn nhớ rõ nữa, trước kia ta rất ít có cơ hội ra khỏi nhà, sau khi lớn lên một chút, cũng chỉ có cửu mẫu dẫn ta đi gặp người ngoài, nhưng dù sao ta cũng không thể thường xuyên ở bên cạnh cửu mẫu được. Sau sự kiện Điền gia và Khúc gia trở mặt nhau, thì ta lại càng ít được gặp người hơn. Cho nên từ nhỏ đến lớn, ta chỉ trôi qua những tháng ngày lạng lẽ vậy thôi, không có gì đáng nói.”

“Lương thị thật sự đáng ghét.” Hạ Hành thương yêu vuốt tóc xõa ra của Khúc Khinh Cư. “Những việc mà tiên đế làm cho ta cũng không nhiều lắm, có lẽ hai việc tốt nhất đã làm chính là, một là nàng, hai viết chiếu thư truyền ngôi cho ta.”

“Sao ta có thể so sánh được với chiếu thư truyền ngôi chứ, trong thiên hạ này, chiếu thư chỉ có một, mà nữ nhân thì lại có ngàn vạn.” Khúc Khinh Cư xoay người, tự đổi sang một tư thế khác, tựa đầu vào hõm cổ Hạ Hành. “Lương thị tất nhiên đáng ghét, nhưng phụ thân ta cũng là đầu sỏ lớn nhất, mẫu thân của ta chết không rõ nguyên do, phụ thân lại gấp gấp cưới kế thê vào cửa. Nếu không phải nhờ cả nhà cứu cứu, chỉ sợ ngay cả xuất giá ta cũng sẽ trợ trợ không một xu dính túi, nếu ta thật sự xuất giá với tình cảnh như vậy, thì còn gì là thể diện hoàng gia nữa?!”

“Cả nhà Trung Nghĩa công rất tốt.” Hạ Hành nghe nàng nói xong, hồi lâu mới đáp: “Trong thiên hạ tất nhiên có những nam nhân bạc tình bạc nghĩa như vậy, nhưng cũng có nam nhân nhất mực chung tình, bạc đầu chẳng xa nhau.”

Khúc Khinh Cư cong cong khóe môi, Hạ Hành đây là đang nói cho nàng biết, hẳn không phải hạng người như Xương Đức công ư?

“Trong thiên hạ tất nhiên có những nữ tử thích nghe lời đường mật, nhưng cũng có nữ tử thích nhìn vào sự thật trước mắt.” Nàng giơ một ngón tay vẽ loạn trên lồng ngực hẳn. “Vừa khéo ta thuộc loại người sau, không thích nghe người khác nói, chỉ thích nhìn người khác làm.”

“Vậy ư?” Nụ cười trên mặt Hạ Hành càng thêm rõ ràng. “Khinh Cư có thể thông tuệ như vậy, ta rất vui mừng.”

Hắn chỉ sợ nàng không thích nghe hẳn nói, cũng không thích nhìn hẳn làm thôi.

Hai mươi chín tháng chạp, triều đình phong bút, trừ các bộ quan trọng phải giữ lại làm việc, thì những bộ khác đã về nhà ăn tết hết rồi. Nhưng mặc dù như thế, những quan viên này cũng không nhận nhã hưởng tết, mà tích cực hỏi thăm nhà ai được Hoàng thượng ban thưởng, nhà ai có thể được tham gia hoàng yến năm nay.

Dù sao đây là năm đầu tiên tân hoàng lên ngôi, người có thể được Hoàng thượng ban thưởng, liền đại biểu cho việc những người này đã lọt được vào mắt Hoàng thượng, đám người trong kinh thành có thể ngồi yên mới lạ.

Cho nên từ ngày hai mươi chín tháng chạp đến đêm giao thừa, thỉnh thoảng có ban thưởng từ trong cung ra ngoài. Tỷ như Thành Vương, Trung Nghĩa công, ngoài chữ Phúc và câu đối xuân do Hoàng thượng tự tay viết ra, còn có lễ vật ban thưởng của hai vị Thái hậu và Hoàng hậu nữa. Còn lại đám người như Ngụy Thừa Quang, Ninh Vương, Thụy Vương, La Thượng Thư cũng nhận được không ít ban thưởng.

Về phần những gia tộc quan viên khác, có người được Hoàng thượng ban cho chữ Phúc, có người được Hoàng hậu thưởng lễ vật, nhưng cũng chưa có được vinh dự được Tứ đại nhân vật trong cung cùng ban thưởng một lúc như vậy. Nhưng mặc kệ thế nào, cuối năm nay tất cả quan viên trong kinh thành đều hiểu ra một chân lý, đó chính là, chỉ có đi theo Hoàng thượng mới có thịt ăn.

Yến tiệc đêm ba mươi giao thừa, trừ những người trong Hoàng thất ra, những quan viên nhất đẳng trong kinh cũng được may mắn vào cung dự yến, tỷ như Trung Nghĩa công và gia chủ nhà mẹ đẻ của hai vị Thái hậu.

Khúc Khinh Cự và Hạ Hành cùng ngồi ở vị trí đầu, bởi vì nàng đang có thai nên không được uống rượu, trước mặt bày một chén canh Phụng Hoàng, thực tế là bao tử heo nhồi thịt gà hầm cách thủy, nhưng mùi vị quả thật không tệ, dùng làm ẩm bụng trong ngày đông giá rét là tuyệt nhất.

Người phía dưới đều biết Hoàng hậu nương nương đang mang thai, nên cũng không có ai mắt nhắm mắt mở đến mời rượu, cho nên yến tiệc tiến hành được một nửa, nàng đều rất nhân nhã thoải mái hưởng thụ.

“Thai của Hoàng hậu nương nương nhỏ gọn, tròn đều mà hơi thấp, thai này nhất định là con trai.” Tần Bạch Lộ giơ ly rượu lên, đứng dậy nói với Khúc Khinh Cự: “Thần phụ kính nương nương, chúc nương nương sớm sinh quý tử, thanh xuân mãi trường tồn.”

Hoàng hậu nương nương đang mang thai, bây giờ lại chúc người ta sớm sinh quý tử, có phải là có ẩn ý gì đó hay không? La Văn Dao nhíu mày, cũng giơ ly rượu lên theo, nói: “Thần phụ cũng chúc Hoàng hậu nương nương thân thể an khang, vạn sự như ý.”

Khúc Khinh Cự cầm ly rượu lên, Mộc Cận rót cho nàng một ít nước ấm, nàng nâng chén với hai người họ, nói: “Đa tạ hai vị đệ muội, bây giờ ta không thể uống rượu, đành lấy nước thay rượu cảm ơn hai vị.”

Hạ Hành gấp một miếng lụa vạt vào chén của Khúc Khinh Cự, cười nói: “Chư vị đang ngồi đây cũng không phải người ngoài, trăm cũng không sợ chư vị cười chê, trăm và Hoàng hậu vẫn còn trẻ, nam hay nữ trăm đều thích.”

Mọi người đang ngồi đây lập tức nhao nhao đồng ý, thuận theo bầu không khí mà khen tình cảm đệ muội một phen, đại ý là mặc kệ Hoàng tử hay công

chúa, nhất định có thể được di truyền tất cả những ưu điểm của đế hậu, sau này khẳng định sẽ trở thành nhân vật vạn người mê khuynh đảo thiên hạ.

Tần Bạch Lộ không thể tin được Hoàng đế sẽ trắng trợn che chở Khúc Khinh Cư như vậy, thậm chí còn nói không để ý nam nữ ngay trước nhiều người như vậy, chẳng lẽ Hoàng đế không muốn có người nối dõi tông đường sao?

“Sau này Trẫm và Hoàng hậu vẫn còn rất nhiều đứa bé, mỗi lần mang thai đều phải suy đoán là nam hay nữ, chẳng phải đến lúc đó trẫm và Hoàng hậu sẽ phiền chết hay sao?!” Hạ Hành cười ha hả, nói: “Trẫm cũng không muốn tự tìm phiền toái.”

Mọi người đương nhiên là cùng cười theo, nhưng trong lòng lại kinh hồn bạt vía, có phải ý của Hoàng thượng trong lời nói này là, dù sau này có nhiều Hoàng tử công chúa hơn nữa, thì đều chỉ do một mình Hoàng hậu sanh mà thôi.

Nhất định là bọn họ nghe lầm rồi!

Khúc Khinh Cư nhú mày nhìn Hạ Hành, thấy hắn đang vui vẻ cười hi hi ha ha, liền cúi đầu tiếp tục uống canh.

Vệ Thanh Nga ngồi cùng một bàn với Hạ Kỳ, nàng ta kinh ngạc nhìn Khúc Khinh Cư đang mặc một bộ váy Bách Điều Triều Phượng màu tím, không dám tin vào hai mắt và hai tai của mình. Hoàng đế nguyện ý chuyên sủng duy nhất một nữ nhân, thậm chí còn có ý định chỉ để một mình Khúc Khinh Cư sinh con cho hắn?

Nàng ta nhớ đến những nữ nhân mà các quan viên khác đưa tặng vào phủ sau khi Vương gia được phép về kinh, mặc dù sau khoảng thời gian nàng ta đồng cam cộng khổ cùng Vương gia, mặc dù Vương gia đã thân cận với nàng ta hơn, nhưng tại sao mỗi khi có nữ nhân được đưa đến phủ, hắn ta đều vui vẻ thu làm thiếp hoặc nô tỳ thông phòng?

Chẳng lẽ trên thế gian này, thật sự có tồn tại nam nhân chung tình, hơn nữa nam nhân đó còn là Hoàng đế?

Vệ Thanh Nga chậm rãi thu hồi tâm mắt mình, không biết sao ánh mắt lại dời đến Tần Bạch Lộ. Sắc mặt Tần Bạch Lộ cực kì khó coi, hình như Thụy Vương ngồi bên cạnh cũng không muốn để ý tới nàng ta. Mặc dù ngồi cùng bàn, nhưng không khí giữa hai người còn không bằng cả người xa lạ.

Khó trách Tần Bạch Lộ lại ghen ghét Khúc Khinh Cư như vậy, là nữ nhân, nàng ta có thể hiểu được phần nào tâm lý của đối phương, bởi vì ngay cả nàng ta cũng thấy ghen tỵ với Hoàng hậu. Thân phận tôn quý, đang mang thai sắp có con, ngay cả phu quân cũng một lòng chung tình với ả ta. Mà ả ta có phải là loại nữ nhân thiện lương rộng lượng gì cho cam, thậm chí xuất thân cũng không tôn quý, vậy mà chuyện gì cũng tốt đẹp hơn các nàng.

“Nàng đang nhìn gì vậy?” Hạ Kỳ nhẹ nhàng kéo kéo tay áo nàng ta dưới bàn, nhỏ giọng nói: “Nàng đừng học theo vị Vương phi có đầu óc ngu xuẩn nhà

lão tam, ta nghe nói Hoàng thượng rất không vừa lòng, nên đã ban thưởng rất nhiều mỹ nhân đến phủ Thụy Vương rồi.”

Trong lòng Vệ Thanh Nga giật mình, cau mày nói: “Không phải Hoàng thượng đã nói, không tuyển chọn tú nữ sao?”

“Hắn không tuyển chọn vào cung, nhưng cũng có thể dùng để ban thưởng cho người khác.” Hạ Kỳ lắc lắc ly rượu trong tay, liếc nhìn Hạ Uyên. “Lão Tam kiêu ngạo phách lối, vị Vương phi nhà hắn ta cũng không tốt đẹp gì, ta nghe nói nàng ta từng làm rất nhiều chuyện khiến Hoàng hậu không vui, theo như tình cảm mà Hoàng đế đối với Hoàng hậu, hắn có thể bỏ qua cho Vương phi nhà lão tam mới lạ đó.”

“Hoàng thượng không đến nổi...” Vệ Thanh Nga chắc lưỡi, Hoàng thượng không đến nổi sẽ quản những chuyện xích mích giữa nữ nhân với nhau thế chứ?

“Chớ thấy hắn nho nhã dễ gần mà làm, hắn hung tàn hơn vẻ ngoài nhiều.” Hạ Kỳ hạ thấp âm lượng, nhỏ đến mức chỉ có hai người nghe được: “Vị Khúc trác phi trong phủ lão tam đấy, kết cục thảm còn hơn chữ thảm.”

Vệ Thanh Nga siết chặt ly rượu, vậy nữ nhân có thể nắm loại nam nhân này trong lòng bàn tay, thì thủ đoạn sẽ đáng sợ đến cỡ nào?

Từ giây phút này trở đi, ánh mắt Vệ Thanh Nga mỗi khi nhìn Khúc Kinh Cư, giống như là đang nhìn một yêu nữ nghiêng nước nghiêng thành cực kì đáng sợ.

Khúc Kinh Cư không biết mình đã thăng cấp thành yêu nữ, nàng ngáp dài một cái, ăn một ít trái cây được cắt tía như những cánh hoa, thỉnh thoảng cùng tán gẫu vài câu với các mệnh phụ, yến tiệc dần đến hồi cuối.

Vừa bước sang thời khắc năm mới, pháo hoa bên ngoài đại điện được bắn lên trời, nổ tung thành những đóa hoa lửa xinh đẹp tỏa khắp trên bầu trời hoàng cung.

Khúc Kinh Cư nhìn ra ngoài điện, vừa hay nhìn thấy từng chùm pháo hoa đang bung tỏa, đẹp không tả xiết.

“Thích không?” Hạ Hành vươn tay ôm nàng vào lòng. “Ta dẫn nàng ra ngoài xem.”

Khúc Kinh Cư đưa tay cho hắn nắm, hai người cùng nhau đi ra ngoài điện, đứng trên đài cao, nhìn pháo hoa không ngừng được bắn lên trời, bung tỏa thành nhiều màu sắc sặc sỡ, cảm xúc lâng lâng như đang mơ.

Sau lưng hai người, đám người tham gia yến tiệc cũng cùng đi theo ra ngoài, tất cả mọi người đều thấy đế hậu tay trong tay, dưới màn pháo hoa rực rỡ, bóng lưng của hai người giống như một bức họa.

Vệ Thanh Nga đứng bên cạnh Hạ Kỳ, tầm mắt nàng ta vẫn rơi vào hai bàn tay từ đầu đến cuối nắm chặt không buông của Đế hậu, dường như lại nhìn thấy

đêm giao thừa năm trước, hình ảnh Khúc Khinh Cư một thân áo đỏ từ trên bậc thang này từng bước từng bước đi xuống, còn Hoàng đế lúc đó vẫn còn là Vương gia tiến lên giơ tay ra đón Khúc Khinh Cư.

Thì ra hình ảnh đó nàng ta vẫn chưa quên, thậm chí còn khắc sâu trong tim.

Pháo hoa khi đó, hình như cũng rực rỡ như đêm hôm nay, nhưng những gì nàng ta có thể nhớ, chỉ là đôi tay ấm áp không nhìn được mà giơ ra đón lấy Khúc Khinh Cư.

Có lẽ có một số chuyện, đã được định trước từ lâu.

Tựa như nàng ta và Hạ Kỳ, Khúc Khinh Cư và Hoàng đế, Tàn Bạch Lộ và Thụy Vương.

Chương 106

Hưu Thư

Ngày tết qua đi, là thời điểm các phủ lui tới, Khúc Khinh Cư thân là Hoàng hậu trong cung, đương nhiên thu được không ít bái thiếp, nhưng vì hiện giờ nàng có thai, chẳng qua chỉ gặp Thái hậu hai cung, đám người nhà mẹ đẻ Điền La thị, hôm nay cần gặp là Ninh Vương phi và Thành Vương phi.

“Ninh Vương phi, Thành Vương phi, mau mời vào.” Hoàng Dương vội vàng đi ra từ sau cửa đại điện, ý cười đầy mặt thi lễ với Vệ Thanh Nga và La Văn Dao, rồi khom người dẫn hai người vào cửa.

“Làm phiền công công.” La Văn Dao lễ phép cười với Hoàng Dương, nàng biết Hoàng Dương là người đắc lực bên cạnh Hoàng hậu, cho nên vô cùng khách khí với hắn.

“Thành Vương phi khách khí, mời.” Thái độ Hoàng Dương càng khiêm tốn, không nhanh không chậm đi vào bên trong: “Hoàng hậu nương nương biết nhị vị Vương phi sẽ đến, sáng sớm nay đã chờ rồi.”

Vệ Thanh Nga nương theo lời Hoàng Dương nói vài câu cảm kích, khi đến ngoài cửa chính phòng, nàng ta không nói nữa, Hoàng Dương cất giọng: “Hoàng hậu nương nương, Ninh Vương phi và Thành Vương phi đến.”

“Mau mời vào.” Vệ Thanh Nga mơ hồ nghe được giọng Khúc Khinh Cư, lập tức tấm màn trước mặt được vén lên, một cung nữ rất quen mặt ra đón, hành lễ với các nàng, đưa hai người đến chính phòng.

Đây là lần đầu tiên Vệ Thanh Nga đến chỗ này, nàng ta liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra vật bài trí trong phòng rất được chú ý, hơn nữa không có gì bèn nhọn, chắc hẳn lo lắng những thứ đó sẽ thương tổn Khúc Khinh Cư đang có thai.

Nàng ta nhìn Khúc Khinh Cư đang ngồi, Khúc Khinh Cư chỉ chải một búi tóc đơn giản, tóc mai bên cạnh cắm vào một bộ diều, phối với sợi tóc đen, nhưng lại khiến nàng trông xinh đẹp lười nhác vài phần.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Vệ Thanh Nga và La Văn Dao đồng loạt hành lễ, cử chỉ tràn đầy cung kính.

“Giữa chị em bạn dâu chúng ta không cần khách khí như vậy.” Khúc Khinh Cư phát tay, bảo cung nữ mang ghế tròn khắc hoa đến cho hai người, ban tọa xong mới nói: “Hôm nay còn tuyết, như vậy phiền nhị vị đến thăm bản cung rồi.”

“Nương nương nói vậy sẽ làm thần phụ ngại chết.” Vệ Thanh Nga cười nói: “Thần phụ vốn nên sớm tiến cung tạ ơn, nhưng nhiều ngày nay sự tình rối ren, nên đã kéo đến mấy ngày, may mà nương nương rộng lượng, không trách cứ thần phụ.”

“Đại tâu khách khí quá rồi.” Khúc Khinh Cư thấy Vệ Thanh Nga ăn mặc càng đoan trang hơn so với trước đây, trong lòng thở dài, nữ nhân của quý phủ Ninh Vương không thiếu, Vệ Thanh Nga còn có một con trai trưởng, không biết phải phí bao nhiêu tâm tư: “Phủ Ninh Vương bỏ không đã nhiều ngày, đương nhiên nên hao tâm tổn trí dọn dẹp một phen. Đáng lẽ bản cung đã phái người đi thu thập rồi, nhưng lúc nào Hoàng thượng cũng thương nhớ đại bá, cho nên tuyên các người hồi kinh sớm, để một nhà các người vất vả rồi.”

“Hoàng thượng nhớ rõ Vương gia nhà chúng ta, là phúc khí của cả nhà chúng ta.” Vệ Thanh Nga cười nói: “Ở trong phủ Vương gia cũng thường xuyên nhắc đến Hoàng thượng, còn nói dù chết muôn lần cũng không đủ sức báo đáp ân tình của Hoàng thượng.”

Lúc trước mặc dù Vệ Thanh Nga không giống Tần Bạch Lộ làm Khúc Khinh Cư khó xử khắp nơi, nhưng cũng là khuôn cách của bậc trưởng tâu, hiện giờ lời trong lời ngoài lại muốn nâng nhị đệ tức này, Khúc Khinh Cư thấy trong cử chỉ của nàng ta hình như có chút không hạnh phúc, không khỏi cảm khái, thế tử hiền lành như vậy, luôn không rời không bỏ Ninh Vương, bây giờ Ninh Vương trở về kinh lập tức nạp vài mỹ nhân làm thông phòng, việc này cũng hơi quá đáng rồi.

“Huynh đệ nhà mình, nói ân tình hay không ân tình gì chứ.” Khúc Khinh Cư khoát tay, lại nói với La Văn Dao: “Bản cung nghe nói hai ngày này muội có hí tìn, đây đúng là đại sự rất đáng mừng.”

Trên mặt La Văn Dao nhất thời đỏ ửng, cúi đầu nói: “Ngày hôm trước thái y mới chẩn ra, thần phụ vốn nghĩ nên đợi qua một khoảng thời gian rồi mới nói với ngài.”

“Chuyện tốt như vậy không thể giấu được bản cung.” Khúc Khinh Cư cười nói: “Bản cung cho người chuẩn bị chút đồ phụ nhân có thai thường dùng, đợi

lát nữa muội mang theo trở về, nếu có cái gì thiếu, cứ việc cho người đến nói với bản cung, đừng để bản thân ủy khuất.”

Vệ Thanh Nga nghe Hoàng hậu và Thành Vương phi nói chuyện với nhau, có thể nhận ra Hoàng hậu rất thân cận với Thành Vương phi, khác với sự khách khí xa cách nàng ta. Một năm trước ai có thể nghĩ đến ngay cả Thành Vương cũng có cơ hội xoay người chứ.

“Nhắc đến mới nhớ hôm qua bản cung nghe người ta nói Thụy Quận Vương phi bị bệnh, không biết nhị vị có nghe nói chưa?” Ba ngày trước mới ở trong cung tham gia niên yến, trở về đã bị bệnh, nói ra việc này ai mà không mất mặt?

“Thân thể tam đệ muội luôn suy nhược, buổi tối hôm kia tuyết cả đêm, không chú ý nên đã bị bệnh.” Vệ Thanh Nga tiếp câu chuyện, nàng ta ít nhiều hiểu rõ ý tứ của Hoàng hậu, đương nhiên sẽ nói theo ý của nàng: “Chẳng qua tam đệ muội luôn không qua lại nhiều với thần phụ, nên chúng ta cũng không rõ lắm.”

Khúc Khinh Cur gật đầu, tỏ vẻ cảm khái: “Điều này cũng đúng, xưa nay tính tình tam đệ muội cao ngạo, cũng không thích lui đến chỗ bản cung, để chút nữa bản cung cho người thưởng vài thứ xuống, xem như là tâm ý của bản cung.”

Lời này nghe như quan tâm Tàn Bạch Lộ, nhưng ngầm chỉ Tàn Bạch Lộ vô lễ với Hoàng hậu, Vệ Thanh Nga quét mắt trong phòng, thấy có vài cung nữ thái giám hầu hạ, nếu lời này truyền ra ngoài, chẳng phải tất cả mọi người đều biết Tàn Bạch Lộ cuồng vọng.

Nàng ta hơi rũ mí mắt xuống, không nhìn ý cười dịu dàng trên mặt Khúc Khinh Cur, giọng điệu đồng ý nói: “Hoàng hậu nương nương nhân hậu thiện tâm, lần này Thụy Quận Vương phi thật sự có chút vô lễ rồi.”

Không phải là nhân hậu thiện tâm sao, một Quận Vương phi vô lễ, nàng vẫn có thể bỏ qua chuyện cũ ban thưởng xuống, trên dưới cả triều ai không tán thưởng nàng một câu hiền đức?

“Đều là người một nhà, tính nết của muội ấy ta và người ta đều biết.” Khúc Khinh Cur lộ ra vẻ đành chịu: “Hiện tại bản cung chỉ mong bệnh của muội ấy sớm khỏi hẳn thôi.”

La Văn Dao lấy tay lụa che miệng cười phụ họa nói: “Hoàng hậu nương nương nói đúng, thân thể tam tẩu khỏi hẳn chính là việc tốt nhất rồi.”

Vệ Thanh Nga không hiểu cảm thấy, Hoàng hậu nương nương và Thành Vương phi thân cận, có thể là vì người nào đó có nét quý dị tương tự?

“Hoàng thượng?” Minh Hòa thấy Hoàng thượng đi đến cửa hậu điện, lại xoay người vòng trở về tiền điện, không khỏi dè dặt cẩn trọng nói: “Nếu không nô tài đến chỗ Hoàng hậu thông báo một tiếng?”

“Không cần.” Hạ Hành khoát tay, từ trên giá sách lấy ra một quyển vùi đầu xem, Minh Hòa liếc qua, vẫn là cuốn ‘Thiên kim phương’ mà Hoàng thượng đã

đọc mấy ngày nay, từ khi Hoàng hậu nương nương được chẩn ra có thai, hình như Hoàng thượng bỗng có hứng thú với sách thuốc.

Không biết qua bao lâu, khi Minh Hòa cho rằng Hoàng thượng sẽ chỉ mãi mê đọc, người bên cạnh Hoàng hậu đến hỏi Hoàng thượng có đến dùng cơm trưa hay không, thì hắn ta nhìn thấy Hoàng thượng ném sách rồi đứng lên.

Thấy cuốn sách y thuật này bị Hoàng thượng vô tình ném qua một bên, quản nó là cái gì, ở trước mặt Hoàng hậu nương nương, thì nó cũng không bằng một sợi tóc rồi.

Trong phủ Thụy Quận vương, Tần Bạch Lộ tức giận đập nát đồ trong cung thường xuống, mới cảm thấy sự tức giận trong lòng tiêu tán vài phần, nàng ta oán hận nhìn những nhân sâm này, cười lạnh nói: “Giả vờ hiền lành gì chứ, chẳng lẽ ta không có mấy thứ này sao?”

Nàng ta từng hận Khúc Ước Tố nhất, đợi khi Khúc Ước Tố không còn, người nàng ta hận nhất trở thành Khúc Kinh Cư, dường như hai tử muội Khúc gia này sinh ra để đối nghịch với nàng ta, làm mỗi ngày của nàng ta đều không được bình yên.

“Vương phi, mấy ngày nay ngài cáo ốm không đi bái kiến Hoàng hậu, Vương gia đã không vui rồi, hiện giờ ngài còn đập đồ Hoàng hậu nương nương ban cho, nếu để Vương gia biết, thì sẽ thế nào.” Như Họa vội bảo người trong phòng dọn dẹp, đợi khi toàn bộ bọn hạ nhân lui ra, mới khuyên nhủ: “Hiện giờ mặc dù ngài vì bản thân, ngài cũng nên nhẫn nhịn.”

“Nhẫn nhịn?” Tần Bạch Lộ chỉ về hướng chủ viện: “Cả ngày hắn ở trong sân uống rượu mua vui, khi nào thì nghĩ đến ta, ta hủy căn phòng này, hắn cũng quản không đâu!”

“Nhưng nếu ngài cứ nháo như vậy...”

“Người không cần khuyên ta, trong mắt Vương gia, chỉ sợ cả một đầu ngón tay của Hoàng hậu cũng tốt hơn ta, không chừng bây giờ hắn đang hối hận lúc trước không cưới Hoàng hậu, mà cưới ta đây!” Tần Bạch Lộ đã giận nên nói chuyện không suy nghĩ: “Hoàng hậu nương nương nhà người ta rất cao quý, xinh đẹp, ta thì tính là gì!”

Như Họa bất đắc dĩ thở dài, nghĩ bên ngoài Vương phi có đủ loại đồn đãi, gì mà ghen tị không hiền, liêu lĩnh vô lễ, bất kính với Hoàng hậu, thậm chí còn có người nói Vương gia sẽ hưu Vương phi, việc này nếu để Vương phi biết, không biết sẽ khó chịu thành dạng gì.

Nàng ta không hiểu rõ lắm, tóm lại Hoàng hậu và Vương phi có thù gì không đội trời chung chứ, sao Vương phi hận Hoàng hậu như thế, rõ ràng hai người các nàng không qua lại với nhau nhiều, chẳng lẽ thật sự vì lời đồn về việc tứ hôn lúc trước kia? Nhưng Hoàng hậu và Hoàng thượng rất hòa hợp, Vương phi thật sự không cần phải ghen ghét Hoàng hậu mà.

Ngoài cửa phòng, Hà Phúc Nhi đứng ở phía sau Hạ Uyên, hai chân sợ tới mức run rẩy, gã thật sự không ngờ Vương phi sẽ to gan lớn mật như vậy, nếu việc này truyền đến tai Hoàng thượng, chẳng phải sẽ muốn mạng của Vương gia sao?

Nghĩ đến trong kinh, chuyện xưa tình thâm của Đế Hậu này, Hà Phúc Nhi bỗng nuốt một ngụm nước bọt, thật đúng là đòi mạng, sao gã có thể không hay ho như vậy, nghe được những lời này.

Dè dặt cẩn trọng nhìn biểu cảm của Vương gia, chân Hà Phúc Nhi càng nhũn, lâu nay gã chưa từng thấy sắc mặt Vương gia khó nhìn như vậy. Nghe Vương phi còn đang không ngừng oán giận trong phòng, rốt cục Hà Phúc Nhi chịu không được, bịch một tiếng quỳ xuống.

Hạ Uyên không nhìn Hà Phúc Nhi bên cạnh, mặt trầm xuống tiến lên một cước đá mở cửa phòng, thấy Tần Bạch Lộ đột nhiên cứng đờ, lạnh lùng nói: “Hà Phúc Nhi, lấy giấy bút đến.”

“Vương gia!” Tần Bạch Lộ thét to: “Ta là Vương phi tiên đế tứ hôn đưa cho chàng, chàng không thể hừ ta.”

“Hóa ra người cũng biết những lời này sẽ làm tổn Vương bỏ người, vậy thì vì sao còn không quản được miệng mình.” Hạ Uyên chán ghét nhìn Tần Bạch Lộ: “Mặc dù bây giờ bổn Vương chỉ là một Quận Vương, nhưng vẫn chưa đến mức nhường nhịn Vương phi như người.”

“Lấy giấy bút!” Giọng Hạ Uyên nghiêm khắc vài phần.

Rất nhanh có người lấy giấy bút lên, mài mực, làm xong việc này, ở trong mắt Tần Bạch Lộ cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Vương gia.” Tần Bạch Lộ quỳ xuống, nàng ta biết lần này Hạ Uyên nghiêm túc, nhịn không được ôm chân hấn, khóc rống nói: “Chàng không thể đối với ta như vậy.”

“Kéo ả ra!” Hạ Uyên không thèm nhìn Tần Bạch Lộ, chấm bút vào mực nước, mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết lên.

“Vương gia, Vương gia.” Như Họa quỳ lết đến bên chân Hạ Uyên: “Vương phi vô tâm, cầu xin ngài tha cho nàng ấy lần này đi, Vương gia.”

Hai tên tiểu thái giám bên cạnh thấy sắc mặt Vương gia càng ngày càng khó nhìn, lập tức tiến lên kéo Như Họa qua một bên.

Như Họa kinh ngạc nhìn phong thư được Vương gia hành văn liền mạch lưu loát, dường như cảm xúc đã đè nén rất lâu rốt cuộc phát tiết hết ra, nàng bỗng nhiên nói không nên lời cầu xin tha thứ nữa, bởi vì nàng cảm thấy, bất kể nàng và Vương phi cầu xin thế nào, Vương gia cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý.

“Cầm đi đi.” Hạ Uyên ném hưu thư chưa khô đến trước mặt Tần Bạch Lộ, lạnh lùng nhìn nàng ta quỳ ngồi dưới đất: “Cuộc đời này của bọn Vương, chuyện hối hận nhất, đó là thú người về.”

Trong đầu Tần Bạch Lộ ông một tiếng, dường như không nghe thấy gì, kinh ngạc nhìn nam nhân đang nhìn mình từ trên cao đó, đột nhiên đứng lên đẩy Hạ Uyên ra, muốn đâm đầu vào tường, nhưng lại bị Hà Phúc Nhi bên cạnh kéo lại.

“Muốn chết thì người về Tần gia mà chết, đừng làm ô uế chỗ ở của bọn Vương.” Hạ Uyên cười lạnh nói: “Người đâu, thu lại hết mọi thứ của Tần thị, đuổi bọn nó và Tần thị về Tần gia đi.”

“Vâng.” Hà Phúc Nhi thấy mọi việc đã nháo đến nước này, cũng không dám làm Vương gia tức giận, đành phải mang theo người đi dọn dẹp hết.

Hạ Uyên không thèm liếc nhìn Tần Bạch Lộ, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Chuyện nữ nhi Tần gia bị Thụy Quận Vương hưu đến buổi chiều đã truyền khắp toàn bộ Kinh thành, hầu như tất cả mọi người đều không dám tin Thụy Quận Vương sẽ làm như vậy. Hiện giờ Thụy Quận Vương đã không có thực quyền, nếu lại đắc tội với Tần gia, sau này chẳng phải sẽ càng thêm gian nan?

Cũng có người cảm thấy quả thật nữ nhi Tần gia không thể làm Vương phi, thuận tiện tỏ vẻ cảm khái tính tình không muốn ủy khuất bản thân của Thụy Quận Vương, thuận tiện lại thở dài một tiếng.

Ngày thứ hai đã có Ngự sử buộc tội hành động lần này của Thụy Quận Vương, đại ý là nữ nhi Tần gia do chính Tiên đế khâm ban thưởng, hành động Thụy Quận Vương hưu nữ nhi Tần gia chính là bất hiếu với Tiên đế, bại hoại truyền thống của Đại Long, thuận tiện còn khen ngợi tấm lòng ngưỡng mộ của Hoàng thượng với Hoàng hậu.

“Hoàng hậu làm việc hiền đức, hiếu thuận với trưởng bối, săn sóc trầm, trầm ngưỡng mộ nàng chính là thói thường của con người.” Vô mộng ngựa nhưng lại vô tâm mu bàn chân, mặt Hạ Hành trầm xuống nói: “Tần thị nữ làm việc không hợp, ngôn hành cuồng vọng, không có phụ đức, thậm chí ở trước mặt trầm và Hoàng hậu đều vô cùng cuồng vọng vô lễ. Thụy Quận Vương chính là thân đệ của trầm, sao trầm có thể nhẫn tâm để một Vương phi như vậy hầu hạ đệ ấy?”

Ngự sử tức thời ghen hờn, hư danh của Tần thị sớm đã truyền khắp Kinh thành, ông ta dám lấy Tần thị ra so với Hoàng hậu, quả thật có chút không ổn, tức thời quỳ xuống nói không nên lời.

“Trầm cho rằng, là nam tử, nên hiếu thuận với trưởng bối, kính trọng chính thể, trân trọng ấu tử; là nữ tử, cũng nên hài lòng có độ, tôn trọng phu quân, hiền lương thông tuệ. Chỉ có như vậy, phu thê mới hòa thuận.” Hạ Hành cau mày nói: “Trầm nghe nói nữ nhi của Hồng nguyên các Đại học sĩ Lục đại nhân rất tốt, tài mạo song toàn, không bằng trầm làm mối, cho Lục tiểu thư và Tam đệ của trầm kết duyên Tần Tấn⁽¹⁾, đợi mùa đông năm nay sẽ thành hôn.”

Lục Cảnh Hồng sừng sốt, lập tức cười quỳ xuống nói: “Vi thần tạ ơn Hoàng thượng tứ hôn.”

Hoàng thượng đây là chặt đứt đường lui của Tần gia, còn liên lụy đến nữ nhi của ông nữa, nhưng ông lại không có cách nào cự tuyệt.

Chỉ mong sau này Thụy Quận Vương có thể đối xử tốt với nữ nhi, đừng nháo thành như Tần thị vậy, thì ông đã cảm ơn trời đất rồi.

Ghi chú:

1. Duyên Tần Tấn: Tần Tấn chi hảo - Nên duyên Tần Tấn.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tấn. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả Công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: “Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?”. Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

Chương 107

Sinh Con

Lục Ngọc Dung quỳ nghe quan Lễ bộ đọc thánh chỉ xong, sau đó cùng người nhà cung kính dập đầu tạ ơn, nhìn phụ thân nhận thánh chỉ từ tay quan Lễ bộ, thái độ không vui không giận, khiến người khác không nhìn ra rốt cuộc nàng có ý kiến gì với thánh chỉ ban hôn này hay không.

Chờ sau khi quan Lễ bộ rời đi, Lục phu nhân buồn rầu nhìn thánh chỉ: “Lão gia, làm sao bây giờ, tính tình của Thụy Quận Vương...” Tính tình Thụy Quận

Vương như thế nào, trong kinh thành không ai không biết, gả con gái cho người như vậy, có thể trải qua ngày tháng tốt đẹp được sao?

Đừng nói tới Hoàng thượng không mấy thân thiết với Thụy Quận Vương, Thục Quý Thái phi càng là cái gai trong mắt của hai vị Thái hậu, thậm chí còn hồ đồ làm ra chuyện hãm hại Hoàng hậu như vậy, Lục gia bọn họ dính dáng đến Thụy Quận Vương, chẳng phải là phiền phức ngập trời hay sao.

“Yên tâm đi, nếu Hoàng thượng đã ban hôn, thì có nghĩa là ngài tin tưởng Lục gia chúng ta.” Lục Cảnh Hồng thở dài, không biết là đang an ủi Lục phu nhân hay là tự an ủi mình. “Huống chi bây giờ Thụy Quận Vương không có thực quyền, Hoàng thượng còn gì nghi ngại nữa đâu?”

Lục phu nhân cũng biết chuyện đã thành định cục, dù nhiều lời cũng chỉ vô ích, nhưng bà đau lòng cho nữ nhi mình, phải gả cho một Vương gia thất thế mà tính tình còn kiêu ngạo này.

“Mẫu thân không cần lo lắng cho con.” Lục Ngọc Dung nặn ra một nụ cười: “Dù sao Thụy Quận Vương cũng là Quận Vương, trong phủ của hắn ta không có con nhỏ. Tuy rằng nữ nhi gả qua đó chỉ làm kế thê, nhưng Vương phi trước đã bị hưu, so ra thì con cũng không khác chính thê là mấy. Hơn nữa, gả cho người khác cũng không nhất định sẽ tốt hơn gả cho Thụy Quận Vương.”

Con trai trưởng Lục Cảnh Hồng - Lục Chiêm nghe muội muội nói như vậy, cắn răng bảo: “Muội muội yên tâm, mọi chuyện có ca ca đây, nếu Thụy Quận Vương dám làm khó muội, dù ca ca có phải kiện đến Hoàng thượng cũng phải đón muội về nhà.”

“Làm gì đáng sợ như thế.” Nụ cười trên mặt Lục Ngọc Dung hiện rõ hơn, nàng nhìn thánh chỉ trong tay Lục Cảnh Hồng. “Sống qua ngày, cũng đến thế mà thôi.”

Vừa nghe thấy lời này, cả nhà Lục gia đều trầm lặng, nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ luôn cảm thấy thiết thòi cho nữ nhi mình.

Khi hoa đào nở rộ khắp chốn, quân thân liên tục dâng tấu lên Hạ Hành, rớt cuộc đổi niên hiệu thành Gia Hựu, tế cáo tổ miếu, bắt đầu tính năm Gia Hựu đầu tiên từ năm nay, đồng thời từ đây thế nhân xưng tụng Hạ Hành là Gia Hựu đế.

Tháng tư năm Gia Hựu đầu tiên, mưa phùn rả rích liên tục mấy ngày, nhưng điều khiến Hạ Hành cảm thấy phiền não không phải là những cơn mưa phùn này, mà là Khúc Khinh Cư sắp chuyển dạ lâm bồn. Càng gần đến ngày dự sinh, hắn lại càng đứng ngồi không yên, nữ nhân mỗi lần sinh con chính là mỗi lần bước một chân qua quỷ môn quan, càng suy nghĩ đến những chuyện đáng sợ, thì hắn càng không thể nào tĩnh tâm được.

Bây giờ tuy là cuối tháng tư, nhưng bởi vì mưa liên tục ba ngày, nên không khí bị nhiễm lạnh. Hạ Hành phê duyệt tấu chương trong tay xong, đang chuẩn bị

đứng dậy đến hậu điện, thì thấy Minh Hòa vội vã chạy vào, thậm chí ngay cả hành lễ cũng qua loa vội vội vàng vàng.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương sắp sinh ạ.”

“Cái gì?!” Hần hơi biến sắc mặt, lập tức đứng lên sai bước đi ra ngoài, thậm chí ngay cả tay áo bị dính vết mực cũng không kịp thay.

Đoàn người đi tới hậu điện cung Thiên Khải, cửa phòng sinh đã đóng lại, Hạ Hành không biết sắc mặt trắng bệch của mình đã dọa sợ nhóm cung nhân có mặt ở đây. Hần nhìn chằm chằm cánh cửa phòng sinh đang đóng chặt, trầm giọng nói: “Hoàng hậu nương nương vào trong đó đã bao lâu rồi?”

“Sáng sớm hôm nay Hoàng hậu nương nương cảm thấy bụng hơi đau, liền bảo chúng nô tỳ hầu hạ người tắm rửa dùng bữa như bình thường, ở trong phòng đi qua đi lại một lát, khi thấy bụng đau dữ dội mới vào phòng sinh ạ.” Kim Trần khom người nói: “Xin Hoàng thượng yên tâm, ma ma đỡ đẻ nói thai của chủ tử không có gì bất ổn, cho nên chắc chắn sẽ thuận lợi ạ.”

Đầu óc Hạ Hành hỗn loạn lung tung beng, vô ý thức nâng chung trà lên uống một hớp: “Sao không báo cho trẫm biết sớm hơn?”

“Nương nương nói Hoàng thượng bận rộn chính sự, đợi sau khi người vào phòng sanh thì mới bảo chúng nô tỳ đi bẩm báo cho ngài.” Kim Trần nghe ra vẻ tức giận trong lời nói Hoàng thượng, sợ đến mức quỳ sụp xuống trước mặt Hạ Hành. “Xin Hoàng thượng thứ tội.”

Khoát tay ý bảo cung nữ đáp lời đứng lên, mặc dù hiện tại tâm tình hẳn không quá tốt, nhưng vẫn còn có thể nhận ra cung nữ đáp lời này là cung nữ cận thân của Khúc Khinh Cư, cho nên cũng không muốn làm khó nàng ta, chỉ không ngừng rót trà cho mình.

Vi Thái hậu và mẫu hậu Hoàng Thái hậu đến nơi cùng lúc, liền nhìn thấy Hoàng thượng mặt mày xanh mét, trong phòng hoàn toàn im lặng, ngay cả trong phòng sinh cũng không nghe thấy âm thanh truyền ra, lập tức sợ đến trái tim lạnh lẽo, nghĩ là Hoàng hậu có gì không ổn, liền vội nói: “Hoàng hậu thế nào rồi?”

“Hồi bẩm Thái hậu, mới vừa nãy một ma ma đỡ đẻ ra ngoài nói, Hoàng hậu nương nương tất cả đều tốt, mới đây còn dùng một bát súp để lấy sức.” Kim Trần cẩn thận đáp: “Chỉ là có thể phải chờ một lát mới thấy được đầu Điện hạ lộ ra ạ.”

“Nữ nhân sinh con chính là đang chịu tội.” Vi Thái hậu lo lắng liếc nhìn khắp phòng, trực tiếp ngồi xuống ghé dựa, thậm chí quên mất nên mời mẫu hậu Hoàng Thái hậu ngồi chung, bà cau mày nói với Kim Trần: “Bảo đám hạ nhân bên ngoài cẩn thận vào, nếu ma ma đỡ đẻ cần thứ gì, các người phải lập tức đưa vào trong, biết chưa?”

“Nô tỳ nhớ kỹ.” Kim Trần xoay người ra khỏi điện, truyền đạt ý chỉ của Thái hậu nương nương cho những hạ nhân đang đứng chờ lệnh bên ngoài.

Mẫu hậu Hoàng Thái hậu ngồi xuống bên cạnh Vi Thái hậu, bà rất hiếm khi thấy Vi Thái hậu lộ ra dáng vẻ nóng nảy như vậy, không thể làm gì khác hơn là mở lời khuyên lơn: “Muội muội không cần lo lắng, mấy ngày nay thái y và ma ma đỡ đỡ cũng đã nói, vị trí thai của Hoàng hậu rất thuận, rất nhanh thôi, muội có thể ôm tôn tử mập mạp rồi.”

Vi Thái hậu miễn cưỡng cười cười, tầm mắt lại nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh như cũ, ngay cả Hạ Hành đứng dậy hành lễ với mình, bà cũng không chú ý tới.

Hạ Hành nhìn thấy hai vị Thái hậu tới, tâm tình cũng không bình tĩnh hơn được bao nhiêu, uống một bụng nước trà, hấn không nhịn được đứng dậy đi tới đi lui trong phòng, chỉ là mới đi được khoảng nửa khắc, mồ hôi đã ướt đầy đầu, cũng không biết là do khẩn trương hay do nóng.

Cung nhân trong phòng bị sợ đến không dám thở mạnh, nhìn thấy Hoàng thượng càng ngày càng lo lắng không yên, chỉ hận không cúi đầu mình xuống thấp nhất có thể, để Hoàng thượng nhìn thấy bọn họ rồi lại chướng mắt.

“A!”

Rốt cuộc trong phòng truyền ra một tiếng gào to của Khúc Khinh Cư, Hạ Hành lập tức bước vài bước đến gần sát cửa phòng sinh, kết quả lại không nghe thấy âm thanh gì nữa, không nhịn được nói: “Sao không nghe thấy gì nữa?”

Minh Hòa nhìn đồng hồ cát đặt trong góc phòng, từ nãy tới giờ mới chỉ trôi qua hai khắc, mặc dù gã là thái giám, nhưng cũng biết đa số nữ nhân sinh con đầu lòng sẽ không dễ dàng.

“Sao Hoàng hậu lại không kêu lên nữa?” Hạ Hành chỉ vào một cung nữ. “Người, vào trong xem thử đi.”

“Hoàng hậu đang chuyển dạ, người không liên can đi vào làm gì.” Vi Thái hậu đứng dậy đi tới bên cạnh Hạ Hành, miễn cưỡng áp chế nóng nảy trong lòng xuống. “Lúc này mới chỉ trôi qua một ít thời gian, năm đó lúc ai gia sinh con, ước chừng phải giằng co cả đêm, bây giờ con khoan hãy hoảng hốt, bên trong không có ai ra ngoài, đã chứng minh Hoàng hậu không có việc gì.”

Hạ Hành tùy ý lau mồ hôi trên trán, đi tới đi lui tại chỗ hai vòng, nếu không phải lo ngại những quy củ rách nát của hoàng thất, lo ngại sau này Khinh Cư sẽ bị người có mưu đồ nói xấu, hấn đã xông vào trong từ lâu rồi, làm gì còn đứng ngoài này lo lắng sốt ruột chi nữa.

Bầu không khí im lặng khiến hấn cảm thấy đặc biệt khó chịu bất an, cũng không biết trôi qua bao lâu, hình như hấn chợt nghe thấy ma ma đỡ đỡ nói gì trong đấy, không nhịn được mà bước tới đứng sát sát vào cánh cửa, muốn từ khe cửa nhìn thấy được gì đó. Nhưng đáng tiếc trong phòng sinh để tránh gió

thổi vào, khắp nơi đều kéo rèm cực kỳ chặt chẽ, ngoài một màu đen ra, thì không nhìn thấy gì nữa cả.

Cũng không biết bao lâu, Hạ Hành cảm thấy tựa như đã qua mấy canh giờ, nhưng trên thực tế chỉ mới qua nửa canh giờ mà thôi. Đang lúc hấn rút cuộc cũng không nhìn được nữa, muốn xông vào, thì đột nhiên trong phòng sinh truyền ra tiếng con nít khóc vang vọng, tiếng khóc này vang dội đến mức cơ hồ có thể làm bật tung cả nóc phòng lên.

Hạ Hành thở phào một hơi thật dài, mới phát giác được toàn thân hấn như nhũn ra, trong bụng chứa đầy nước trà cũng rất khó chịu.

“Chúc mừng Thái hậu, chúc mừng Hoàng thượng.” Một ma ma đỡ ẵm mang về mặt vui mừng mở cửa đi ra, phía sau còn có một ma ma đỡ ẵm khác ôm một bọc tã đi theo, quỳ xuống trước mặt ba vị quý nhân: “Hoàng hậu nương nương đã hạ sinh một vị Hoàng tử rất khỏe mạnh ạ!”

“Thượng, trọng thượng.” Vi Thái hậu đi tới, nhận lấy bọc tã từ trong tay ma ma đỡ ẵm, cười híp mắt nhìn Hoàng tử mập mạp bên trong. “Tiểu tử này thật nặng, được, được, lông mày này lỗ tai này giống Hoàng thượng y như đúc, Hoàng thượng, con mau tới đây xem...” Vi Thái hậu nhìn sang chỗ lúc này Hạ Hành đứng, lại nhìn khắp phòng một vòng, người đâu rồi?

Bà nhìn vào cửa phòng sinh đang mở một nửa, hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười lắc đầu, cùng mẫu hậu Hoàng Thái hậu cười ha ha nhìn tôn tử mập mạp trong tay.

Sau khi sinh đứa bé xong, Khúc Khinh Cự có cảm giác đã dùng hết sức lực từ trước đến nay của mình rồi, nàng buồn ngủ ngáp dài, mơ mơ màng màng thấy Hạ Hành đẩy hai ma ma đỡ ẵm muốn ngăn cản hấn ra, đi đến bên giường, đầu đầy mồ hôi, dáng vẻ nhếch nhác vô cùng. Nàng không khỏi hoài nghi người vừa mới sinh con là hấn chứ không phải mình.

“Hoàng thượng, phòng sinh huyết khí nặng, ngài không thể vào...” Một ma ma đỡ ẵm còn muốn khuyên nữa, kết quả bị ánh mắt lạnh như băng của Hạ Hành dọa sợ.

“Hôm nay tâm tình trầm tốt, đừng chọc trầm tức giận.” Hấn không chút kiêng kỵ ngồi xuống mép giường, sau khi dọa cho ma ma đỡ ẵm lui ra, hấn đau lòng cầm tay Khúc Khinh Cự: “Nàng vất vả rồi, có thấy chỗ nào khó chịu không?”

“Ngủ, chỉ muốn ngủ thôi.” Khúc Khinh Cự ngáp dài. “Hết hơi hết sức rồi.”

“Được.” Hạ Hành liếc nhìn quanh phòng sinh, gọi cung nữ cầm một cái chăn sạch sẽ đến, bọc Khúc Khinh Cự kín mít từ đầu tới chân, khom lưng bế cả người và chăn lên. “Nơi này huyết khí nặng, ta bế nàng về phòng ngủ.”

Cả đám ma ma nô tỳ trong phòng giường mắt nhìn Hoàng thượng cứ như vậy mà ôm Hoàng hậu rời đi, sững sốt một hồi mới phản ứng lại được, vội vàng chạy đi theo.

Ma ma đỡ đỡ nhìn cái chăn máu me nhầy nhựa trên giường sinh, không khỏi cảm khái, bà đã từng đỡ đỡ cho không ít gia đình thế gia, nhưng chưa từng thấy phu quân nhà ai thương thể tử mình được như Hoàng thượng, ai nói hoàng thất vô tình, Hoàng thượng đối đãi với Hoàng hậu còn tốt hơn những công tử thế gia kia nhiều.

Phòng ngủ của Khúc Khinh Cư đã sắp xếp xong từ trước, sau khi Hạ Hành đặt nạng lên giường sạch sẽ xong, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán nạng, mới dịu dàng nói: “Con của chúng ta được mẫu hậu cho người ôm đi bú sữa rồi, nạng ngủ một giấc trước đi, đợi sau khi tỉnh lại, ta bảo người ôm con đến cho nạng nhìn.”

“Được.” Khúc Khinh Cư thấy trán hấn rịn đầy mồ hôi, liền cười nói: “Hoàng thượng cũng đi thay quần áo khác đi.”

Ai ngờ nạng vừa nói xong, chỉ thấy Hạ Hành biến sắc mặt, giống như đang cố nín nhịn gì đó.

“Sao vậy?” Khúc Khinh Cư không hiểu hỏi.

“Lúc này trầm uống trà hơi nhiều.” Hạ Hành đứng lên, vội nói: “Trầm đi một chút rồi trở lại.” Nói xong, liền đi như chạy đến cái bô bên phòng bên.

Khúc Khinh Cư sững sờ, ngay sau đó thì bật cười, cảm thấy tâm tình thật tốt.

Đám người Mộc Cận trong phòng thấy Khúc Khinh Cư cười như vậy, không biết Hoàng thượng mới vừa nói gì với Hoàng hậu nương nương, cũng bắt giắc cười theo. Dù gì, chỉ cần Hoàng hậu nương nương vui vẻ, thì bọn họ cũng được vui vẻ theo.

Sau khi Hạ Hành vội vã giải quyết bầu tâm sự xong, khi trở lại thì thấy Khúc Khinh Cư đã ngủ, liền lẳng lặng ngồi bên mép giường, canh chừng cho nạng ngủ, dèm góc chăn cho nạng, bất giác lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Vi Thái hậu đứng ở cửa, vốn định vào trong thăm Khinh Cư, nhưng vừa nhìn thấy cảnh này liền xoay người ra ngoài, nhìn bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã trong xanh, sâu kín thở dài: “Như vậy cũng tốt.”

“Thái hậu, mặt trời lên rồi.” Đinh ma ma đi bên cạnh bà kinh ngạc nói: “Tiểu điện hạ vừa ra đời, bầu trời liền trong xanh, đây đúng là đại cát đại lợi đấy ạ.”

Vi Thái hậu hí híp mắt nhìn mặt trời ló ra khỏi tầng mây, cười nói: “Tôn tử của ai gia, dĩ nhiên là phải cát tường cả đời rồi.”

Đinh ma ma gật đầu: “Nô tỳ thấy vành tai của Hoàng tử điện hạ dài mà đầy đặn, ấn đường rộng, tóc dày đen nhánh, đây là tướng hưởng phúc đấy ạ.”

Vi Thái hậu cười cười, hiển nhiên là rất hài lòng với những lời này của Đinh ma ma.

“Hoàng hậu nương nương sinh Hoàng tử ư?” Giang Vịnh Như nghe Ngã Lục nói xong, cười nhạt: “VẬY cuối cùng những bộ y phục trẻ con mà ta làm này có đất dụng võ rồi.”

Hoàng thượng đã không đến cung của nàng ta từ lâu, may mà Hoàng hậu đối đãi với nàng ta cũng không tệ lắm. Đối với nàng ta, chỉ khi nào địa vị của Hoàng hậu được vững chắc, nàng ta mới có thể trôi qua những ngày tốt đẹp. Tỷ như phân vị của nàng ta, nếu không có Hoàng hậu, thì nàng ta có tư cách gì mà được phong đến hàng phi vị?

“Nô tỳ nghe nói, Hoàng hậu được Hoàng thượng tự mình bế ra khỏi phòng sinh đấy ạ.” Ngã Lục nhỏ giọng cảm khái nói: “Hoàng thượng đối với Hoàng hậu thật tốt.”

“Như vậy cũng tốt.” Giang Vĩnh Như cắt chỉ trên cái yếm nhỏ, phía trên thêu hình một nhóc hài đồng mập mạp đang ôm một con cá chép lớn, cái yếm nhỏ này thích hợp cho trẻ con vừa sinh mấy tháng mặc. “Hoàng hậu tốt, thì chúng ta cũng tốt.”

Tin tức Hoàng hậu sinh hạ hoàng trưởng tử rất nhanh được truyền đến tai nhiều đại thế gia trong kinh thành, khiến cho bọn họ một hồi rối ren viết tấu chương, chuẩn bị lễ vật chúc mừng. Cũng có không ít nữ nhân hâm mộ không thôi, Hoàng hậu vốn được Hoàng thượng độc sủng, bây giờ lại sinh được hoàng trưởng tử, đây là phúc phận tu mấy kiếp mới có được đó, thật là, muốn làm người khác hâm mộ phát điên lên mà.

Trong phủ Thụy Quận Vương, Hạ Uyên đang uống đến say mèm, sau khi nghe Hà Phúc Nhi hồi báo, sững sờ một lát mới tùy tiện nói: “Đưa lễ vật bốn Vương đã chuẩn bị vài ngày trước đó đến cung Thiên Khải đi.”

Hà Phúc Nhi sững sờ, do dự hồi lâu mới nói: “Nhưng mà Vương gia, có nên chờ đến đầy tháng mới đưa tặng hay không...”

“Bảo người đưa thì cứ đưa đi, nói nhảm nhiều vậy làm gì.” Hạ Uyên nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. “Bốn Vương không thèm tiết kiệm những món lễ vật đó đâu.”

Hà Phúc Nhi bất đắc dĩ vâng lời, trong lòng lại thầm thở dài, đưa những lễ vật đó vào cung, không biết Hoàng thượng có hiểu lầm hay không nữa, nếu lỡ như Hoàng thượng hiểu lầm Vương gia muốn mượn những tặng lễ này để xin vào triều lại thì phiền phức to.

Haizz, suy nghĩ của Vương gia bây giờ càng lúc càng khó hiểu rồi.

Chương 108

Tranh Đế Sủng Không Bằng Tranh Hậu Sủng

Hoàng trưởng tử Điện hạ là đứa con nối dòng duy nhất hiện nay của Hoàng thượng, tất cả mọi người đều biết, vị trí hoàng trưởng tử này có ý nghĩa quan trọng thế nào, cho nên lễ tắm ba ngày của hoàng trưởng tử Điện hạ, những

người tham dự đều chuẩn bị thêm bồn ngụ ý Cát Tường, tỏ vẻ bọn họ xem trọng hoàng trưởng tử.

Bởi vì Hoàng hậu còn đang trong tháng, nên hoàng trưởng tử do hai vị Thái hậu tự mình ôm ra, mà Hoàng thượng cũng ngồi từ đầu tới cuối, ai cũng nhìn ra được những người đứng đầu trong cung xem trọng hoàng trưởng tử.

Sau lễ tắm ba ngày, một số mệnh phụ có thân phận may mắn nhìn thấy hoàng trưởng tử vài lần, khi ra cung liên tục tán thưởng đáng vẻ hoàng trưởng tử tốt thế nào, tướng mạo có phúc khí ra sao.

Người không có thân phận đến bên cạnh Thái hậu cũng tán thưởng theo, tựa như nói chêm sẽ đắc tội với ai vậy.

Trong kinh càng ngày càng nhiều người bắt đầu tăng bốc người Điền gia, nhưng làm người ta ngoài ý muốn là, Điền gia càng ngày càng thấp, ngay cả phu gia của thứ nữ Điền gia đã xuất giá cũng thấp. Sau khi hành động lần này của Điền gia truyền vào tai Hạ Hành, ngược lại hẳn càng có cách nhìn tốt về Điền gia, không lâu sau đã mượn một cơ hội thưởng cho Điền gia vài thứ, ám chỉ hẳn vô cùng hài lòng với hành động của người Điền gia.

Từ trước đến nay Kinh thành là nơi phồn hoa, hai bên ngã tư đường cũng không thể thiếu người bày quầy buôn bán, cho nên nhóm chủ quán nhìn thấy một xe ngựa vải tơ màu vàng sáng cao to chạy như bay qua, đã biết đây là người trong cung tuyên chỉ, ngẫu nhiên nói với khách thêm vài câu.

“Sau khi Hoàng hậu nương nương sinh hạ hoàng trưởng tử, Kinh thành chúng ta cũng náo nhiệt lên.” Ông chủ một quán bánh bao cười hề hề lấy lá sen bọc bánh bao hấp, đưa cho khách trước mắt: “Chúng ta cũng có thể dính chút không khí vui mừng.”

Tâm trạng Khúc Vọng Chi phức tạp nhìn bánh bao nhân cải trắng trong tay, quay đầu nhìn tuần mã đã đi xa, nghi hoặc nói: “Con hẻm đó hình như là phủ Trung Nghĩa công?”

“Đúng vậy, Trung Nghĩa công là một quan tốt, lại là người nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu nương nương, trong cung có ban gì đó cho phủ Trung Nghĩa công, không phải rất bình thường sao?” Ông chủ bỏ bánh bao vào lòng hấp, cúi đầu nhìn lửa trong bếp lò, đặc ý nói: “Hoàng hậu nương nương còn từng mua trứng mận đại tử ta bán đây, hiện giờ trong kinh không ít quý nhân đến nếm thử trứng mận của đại tử nhà ta, đều khen ngợi hương vị trứng mận của đại tử nhà ta, nếu vị khách quan này có hứng thú, cũng đi mua hai cái nếm thử đi.” Ông chỉ sạp trứng mận phổ đối diện, vẻ mặt vinh dự.

Khúc Vọng Chi quay đầu nhìn lại, quả thật thấy không ít người vây quanh cái sạp đó mua trứng mận, thậm chí còn có mấy người già từng gặp qua, hình như là vài quan gia trong các thế gia.

“A, đây không phải là Khúc đại thiếu gia sao?” Một học trò thiếu niên mặc áo bào thư viện Đông Sơn nhón nhờ ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống

Khúc Vọng Chi, trên mặt lộ ra ý cười trào phúng: “Hôm nay là ngày lành gì đây, ta lại có vinh hạnh nhìn thấy Khúc thiếu gia tự mình đến mua bánh bao?”

Gã sai vặt kéo dây cương ngựa của thiếu niên quy củ chấp tay nói: “Tiểu nhân bái kiến Khúc thiếu gia.”

Khúc Vọng Chi nhận ra người thiếu niên này chính là con trai của thứ muội Trung Nghĩa công, tức thời lại cảm thấy trên mặt mình nóng bừng hốt hoảng, gã cười khan một tiếng chấp tay nói: “Chào Trần thiếu gia.”

“Không nhận nổi lễ này của Khúc thiếu gia.” Thiếu niên thẳng tắp ngồi trên lưng ngựa, cười lạnh nói: “Quý phủ nhà người ta phú quý ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không để vào mắt, chúng ta hàn môn nhà nghèo đâu nhận nổi lễ như vậy.” Năm đó lễ cập kê của Hoàng hậu nương nương, Lương thị chỉ cười nhạo mẩu thân hấn, mẩu thân tức giận đến mức sau khi hồi phủ thì khóc một trận, cuối cùng còn bệnh nặng. Nếu không phải nửa tháng sau thánh thượng hạ chỉ tứ hôn cho biểu tỷ, chỉ sợ mẩu thân còn phải thương tâm thêm nữa.

Mặc dù hấn chưa gặp qua di, nhưng nghe mẩu thân nói di rất chiều cổ bà, cũng không vì mẩu thân là thứ nữ mà ý thế hiếp người, cho nên việc đã qua hơn mười năm, khi mẩu thân đề cập đến di cũng chỉ liên tục thở dài.

Nhớ đến người một nhà phủ Xương Đức công, hấn lại cảm thấy có chút ghê tởm, tốt xấu vẫn là một phủ công gia, làm ra chuyện không bằng cả nhà bình thường. Còn có vị Khúc đại thiếu này ngày xưa ở thư viện Đông Sơn cũng tự cho mình rất cao, mỗi khi nhìn thấy hấn đều ra vẻ mũi héch lên trời, hiện giờ nhìn thấy Khúc Vọng Chi này nghèo túng, hấn chỉ cảm thấy đây đều là báo ứng.

“Trần thiếu gia nói đùa rồi.” Ý cười trên mặt Khúc Vọng Chi đã không nặn ra nổi nữa, thậm chí gã cảm thấy ánh mắt của nhóm chủ quán xung quanh nhìn gã cũng đầy dị nghị, điều này làm cho vẻ mặt hòa nhã từ trước đến nay của gã không chịu được, lung tung chấp tay nói: “Tại hạ còn có việc, đi trước một bước, Trần thiếu gia tùy tiện.”

Đám người chen lách xem náo nhiệt, ngay cả bánh bao trong tay gã cũng bị bản thân vô thức bóp méo, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí là chạy, đến khi không có người nào nhìn gã, gã mới thở phào tìm được một tiệm bán thuốc, cầm lấy một bao dược chậm chậm ra ngoài thành.

Sau khi phụ thân được đặc xá, bởi vì ở trong lao bị phong hàn, nên đầu gối đã hỏng rồi, hiện tại cả ngày chỉ có thể nằm trên giường, mẩu thân vì tỷ tỷ mất cũng ngày ngày nỉ non, không lâu sau rốt cuộc tổ mẫu chịu không nổi mà ra đi, tang lễ vẫn do nhị tỷ bỏ bạc ra làm, nghĩ lại chỉ muốn oán trách phụ mẫu, gã muốn xoay người rời đi, không bao giờ trở lại cái thôn cũ nát này nữa.

“Ông dựa vào cái gì trách tôi, năm đó do ông câu hôn tôi vào phủ, chính ông mặc kệ nữ nhi mình, hiện tại trách tôi khát khe nó, ông cũng không ngắm lại trước kia bản thân làm chuyện gì?!”

“Bà là một độc phụ, năm đó tôi thật không nên thú bà, nếu không phải bà, hiện giờ tôi đã là quốc trượng gia, đều là do độc phụ như bà...”

Nghe tiếng tranh cãi trong phòng, trên mặt Khúc Vọng Chi lộ ra phiền chán, cuối cùng đặt bánh bao và dĩa liệu trước cửa, xoay người nhanh chóng cách xa nơi tranh cãi âm ỉ này.

Hậu điện cung Thiên Khai, rốt cuộc Khúc Khinh Cư cũng ra tháng, thoải mái tắm rửa, thay một bộ quần lụa mỏng xinh đẹp, ngồi bên giường chậm rãi phe phẩy quạt cho con trai đang ngủ say, rốt cuộc không nhẫn nại được hôn một cái vào miệng nhi tử.

Mộc Cận nhìn thấy hành động này của Hoàng hậu nương nương, trên mặt lộ ra một nụ cười, đi đến bên giường nhìn Hoàng tử nắm tay nhỏ lại ngủ, nhỏ giọng nói: “Nương nương, Hiền phi nương nương vội đến chào ngài.”

“Hiền phi đến đây?” Khúc Khinh Cư đưa ánh mắt dò hỏi người người nhi tử, ra lệnh cho nữ hầu chăm sóc Hoàng tử xong, mới đứng dậy nói: “Đi thôi, đi xem.”

Giang Vịnh Như vốn ngồi trên ghế uống trà, vừa thấy Khúc Khinh Cư đến, lập tức đặt chén trà xuống, đứng dậy thi lễ với nàng.

“Hiền phi không cần đa lễ.” Khúc Khinh Cư cười ngồi xuống ghế trên cao: “Mau mời ngồi, hôm nay vừa vào tháng sáu, nóng không chịu được, sao người lại đến đây?”

“Ngày thường tần thiếp cũng không có chuyện gì, nên làm chút y phục cho Hoàng tử Điện Hạ mặc, không biết có thích hợp hay không.” Giang Vịnh Như từ tay Ngải Lục cầm lấy chồng y phục trẻ con: “Mong Hoàng hậu nương nương đừng ghét bỏ tay nghề của tần thiếp.”

Khúc Khinh Cư tiếp nhận y phục rồi ngắm nghía, tán thưởng nói: “Tay nghề Hiền phi thật tinh xảo, bản cung khó thể sánh bằng người.” Nàng ý bảo Mộc Cận nhận đồ: “Thật sự làm khó người rồi, trời nóng như vậy còn cố chịu đựng để làm này nọ.”

Giang Vịnh Như vội nói: “Chẳng qua chỉ là mấy thứ của tiểu hài tử, không tốn sức lực. Nói vượt qua khuôn phép, tần thiếp vừa thấy Hoàng tử Điện Hạ đã thích đến không nhịn được, có thể may y phục cho Hoàng tử Điện Hạ, trong lòng tần thiếp rất vui.”

“Sau này y phục của Đại Hoàng tử phải phiền toái người rồi.” Khúc Khinh Cư vui vẻ: “Việc này sẽ làm bản cung thoải mái hơn.”

Sau khi Giang Vịnh Như nghe được những lời này của Khúc Khinh Cư, ý cười trên mặt càng rõ ràng hơn, nhưng nàng là người rất có chừng mực, biết giờ phút này Hoàng thượng sắp đến, nên nhanh chóng đứng dậy cáo lui, hiện giờ nàng chỉ có ý muốn đi theo Hoàng hậu sống qua ngày, nếu gặp được Hoàng thượng, đây thành cái gì rồi hả?

Mộc Cận đưa Hiền phi trở về xong, cùng kẻ dưới kiểm tra mấy thứ Hiền phi đưa đến xong, mới nói: “Mấy thứ này đều dùng vật liệu tốt nhất, không có vấn đề gì.”

“Ừm.” Khúc Khinh Cur cũng không bắt ngờ, nàng biết rõ người như Giang Vịnh Như tuyệt đối sẽ không làm việc thuận người bất lợi cho mình, cho nên tùy tay cầm lấy một cái yếm trẻ con, đoán hẳn là dùng tơ lụa tốt nhất, sờ lên nhẵn nhụi bóng loáng, mặc dù mùa hè nóng bức, nhưng mặc sẽ rất sáng khoái, chỉ sợ Hiền phi lấy mấy món vải tốt nhất nơi đó của nàng ấy dệt ra thứ này, vỗ về cái yếm có hình lão hổ, cười nói: “Đợi lát nữa tắm rửa cho Điện hạ xong, thì thay vào.”

Mộc Cận do dự một lát nói: “Nương nương, vì sao ngài đối tốt với Hiền phi như vậy?”

“Nàng chưa từng hại ta, hơn nữa lại có ý cầu tốt, sao ta phải khó xử nàng ấy.” Khúc Khinh Cur xem đôi y phục tiểu hài tử này, cũng không biết những bộ y phục sạch sẽ này, phải làm bao lâu mới xong: “Đều là nữ nhân, tội gì ta phải khó xử nàng.”

Mộc Cận hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ ý của Hoàng hậu, nhớ đến hành vi thường ngày của Hiền phi, có chút nghi hoặc nói: “Hiền phi không vì thế mà mượn cơ hội để đoạt sự chú ý của Hoàng thượng, thật làm người ta có chút bất ngờ.”

“Nàng hiểu rõ bản thân muốn gì.” Khúc Khinh Cur buông cái yếm trong tay, khẽ cười: “Nàng là người thông minh, cho nên ta mới đối xử với nàng như vậy.”

Hạ Hành vào hậu điện cung Thiên Khải, chỉ thấy Khinh Cur đang đùa nghịch với một đồng y phục trẻ con, đi đến trước mặt nàng cầm lấy một cái áo ngắn: “Con doi thêu trên bề mặt này không tệ.”

“Ừm, Hiền phi thêu cho hoàng nhi.” Khúc Khinh Cur nhìn hẳn một cái: “Những y phục này đều được may rất khéo.”

Buông áo choàng ngắn trong tay, Hạ Hành hỏi ngược lại: “Hoàng nhi vẫn đang ngủ?”

“Ngủ được một canh giờ, chắc sắp tỉnh rồi.” Khúc Khinh Cur kéo hẳn đến bên giường nhìn nhi tử, chỉ vào dáng vẻ tứ chi mở rộng của nhi tử nói: “Giống heo con thật đấy.”

“Tướng ngủ của con ta rất khí phách.” Hạ Hành cười đến thỏa mãn nhìn nhi tử từ trên xuống dưới, nhân tiện còn kéo tấm chăn nhỏ trên bụng nhi tử: “Xem tướng ngủ của nó, không bằng đặt nhũ danh là Đồn nhi (heo con), tên xấu dễ nuôi.”

Khúc Khinh Cur nghe được tên này, đầu tiên nghĩ đến đó là cá heo hay cá nóc hoặc các loại vật nhỏ như vậy, nhưng nhìn xuống thấy tướng ngủ của con

traì mình khó thể móc nối với loại động vật ấy, nàng lại liếc mắt nhìn tấm chăn mỏng trên cái bụng tròn nhỏ, chẳng khác gì heo con.

“Không thích?” Hạ Hành thấy nàng nghi hoặc, cho rằng nàng không vui, lập tức chỉ vào bụng nhi tử nói: “Xem bụng này, không khác heo là mấy.”

Hóa ra có nghĩa là heo sữa, nàng cười khan một tiếng: “Gọi Đồn Đồn, ta thích.”

Có thể bị tiếng nói chuyện của phụ mẫu không đáng tin đánh thức, Đồn Đồn mím miệng mở to mắt, sau khi ngửi được mùi hương của mẫu thân, hừ hừ hai tiếng nhưng không khóc, ngay sau đó Hạ Hành ôm lấy bé, nước tiểu đồng tử ấm ấm rơi xuống áo choàng của Hạ Hành.

Nhóm nữ mẫu bên cạnh sợ đến mức biến sắc, nhưng Khúc Khinh Cự thấy thế cười lên, chỉ vào từng giọt tí tách nhỏ xuống áo choàng của Hạ Hành: “Hoàng thượng thật may, nước tiểu đồng tử là thứ tốt để trừ tà, năm nay Đại Long chúng ta sẽ mưa thuận gió hòa.”

Đồn Đồn ở trên người phụ thân bé ừ một tiếng, bé có vẻ đồng ý với cách nói của mẫu thân, Hạ Hành bắt đắc dĩ sờ mông nhi tử nhà mình, đưa đưa bé cho nhóm nữ mẫu, để các nàng mang đứa nhỏ đi xuống bú sữa, rồi xoay người ngồi bên cạnh Khúc Khinh Cự.

“Đừng đến đây, cả người ẩm ướt.” Khúc Khinh Cự đưa tay cản lại, nhưng bị Hạ Hành đè trên giường cọ vài cái.

“Sao có thể để một mình ta hưởng thụ nước tiểu đồng tử của nhi tử chứ, Khinh Cự cũng nên trừ tà đi.” Hạ Hành đè người dưới thân, đưa tay sờ eo đã khô phục rất khá: “Đều nói nữ tử sinh xong sau lưng sẽ trở nên thô, sao vòng eo Khinh Cự vẫn mềm mại như thế?” Nói xong, hôn trộm lên mặt Khúc Khinh Cự một cái.

Khúc Khinh Cự giơ tay cản hẳn, ngược lại bị một bàn tay hấn ngăn lại, tay kia thì nhân cơ hội chui vào vạt áo của nàng.

Ở bên ngoài đám người Mộc Cận Tiên Thường Tín chờ khi trong phòng truyền đến tiếng cười đùa của hai vị chủ tử, ý bảo hạ nhân lui ra ngoài cửa, sau đó cúi đầu ngắm hoa văn trên mặt đất.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, Hoàng thượng và Hoàng hậu mới đi ra một lần nữa, hai người đều thay bộ y phục mới, thoạt nhìn tâm tình rất không tệ.

Đám người Tiên Thường Tín vội hầu hạ dâng bữa trưa lên, hẳn ta thấy hôm nay Hoàng thượng tự mình ân cần gấp thức ăn cho Hoàng hậu nương nương, ngầm nghĩ, đại nhân tiên triều chỉ sợ không ai có thể tương tượng được Hoàng thượng sẽ có một mặt như vậy đâu nhỉ?

Nhìn Hoàng hậu nương nương yên tâm thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của Hoàng thượng, song thế gian khó tìm thấy một nữ nhân nào xem Hoàng thượng như người thường, Hoàng hậu xem như là thế gian hiếm có rồi.

Mặt trời chiều ngã về tây, trong cung Ngọc Bình rất náo nhiệt, hóa ra Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thường không ít thứ, khiến trên dưới trong cung đều vô cùng vui sướng.

Giang Vịnh Như nhìn những vật quý hiếm này, cười thương vài thứ cho hạ nhân hầu hạ bên cạnh, sau đó bảo Ngải Lục cất mấy thứ đó vào tư khóa, rồi cuộc tặng đá trong lòng đã thật sự rơi xuống đất.

Xem ra Hoàng hậu nương nương đã chấp nhận mình, sau này nàng ở trong cung xem như đã có chỗ để dựa vào rồi.

“Thật không ngờ Hoàng thượng sẽ thương nhiều như vậy.” Ngải Lục có chút vui vẻ nói: “Xem ra trong lòng Hoàng thượng vẫn có chủ tử ngài.”

“Nha đầu ngọc này, Hoàng thượng đang khích lệ ta thức thòi.” Khóe môi Giang Vịnh Như nâng lên: “Đừng suy nghĩ mấy chuyện vô dụng này nữa, đi truyền bữa tối lên đi.”

Thậm chí hôm nay Hoàng thượng còn hạ chỉ ân chuẩn cho nàng có phòng bếp nhỏ của riêng mình, cái này đại biểu cho hiện tại nàng đã chân chính trở thành người đứng đầu một cung.

Cứ khăng khăng tranh Đế sủng không bao giờ đến thì có ý nghĩa gì, không bằng đi tranh sủng ái của Hoàng hậu, mỗi ngày có thể thanh nhàn, còn có thể an ủi, có sao không làm?